

L-am visat pe Grigore Vieru

Noaptea când realitatea și visul dansează împreună, am călătorit într-o lume a poveștilor. Un vis pastelat și plin de viață despre un tânăr deosebit de restul copiilor, ce mă conduce prin potecile imaginației lui.

“Copilărie!”, zice el, fiind strâns de peticele roșu la gât. Un copil atât de inocent, dar care deja simțea strâmtoarea robiei. Și eu merg cu el alături, sunt curioasă cine este, îl întreb neîncetat, dar el ma ignoră nerușinat. Și repet din nou, de unde e, cum îl cheamă, cum trăiește, dacă are mama? “Ascultă”-spune el, arătând către Prut, ce acum părea să curgă pe Mureș. Ascult. E cântecul neamului meu.”Asculta limba noastră” zice băiatul și începe să meargă mai departe. Grăbesc pasul ca să-l ajung din urmă, iar în cale zăresc un cuib de puișori acoperiți de aripa mamei lor. Părea că unde călca el, se năștea viața, de parcă ar fi creat un loc pentru ca copiii să viseze. Nu știam unde ne îndreptam, dar în cale ne-am întâlnit cu un ied, o vacă, un urs, pui, raci și furnici, nu se temea de niciuna și nici animalele de el. Nici nu mi-am dat seama când am ajuns acasă. La casa lui, însă era atât de familiară. Băiatul a intrat pe ușă strigând “Am venit acasă,mamă”. Nu primi niciun răspuns. Eu îl priveam tăcută în timp ce el căuta prin casă, apoi prin ogradă. Mama lui nu era. Mă așteptam să strige, să plângă, însă băiatul cu care am călătorit atât se transformase într-un bărbat, cu păr cărunt și ochii de copil, dar acoperiți de povara timpului.Se așezase la masa de scris, a coborât penița pe foaie și scrisese: “Mi-e dor de tine, mama”. Băietașul din ochii mamei dispăruse, rămăsese din el un simplu om și cu toate că avea o aparență dură, bărbatul umezise foaia cu lacrimile sticloase de dor. Auzisem gălăgie așa că m-am îndreptat spre ușă. Un om sinistru aștepta la poartă cu o lumânare în mână, s-a mai apropiat o femeie, apoi încă una. În câteva clipe, în fața porții se aflau zeci de mii de oameni, cu toții îmbrăcați în negru. M-am întors grăbită la bărbatul din casă și l-am găsit zăcând în scaun, cu penița în mână, cu icoana alături și cu patria în ochii tulburați de amintiri.”Iartă-mă că n-am avut timp destul să te cunosc, să zic tot ce am de zis, să țin la cei ce trebuia, să schimb soarta tristă a românului,”-a spus.”Sunt ochii mei și-ai tăi, cei care trist acum spre tăcere se închid.” Tăcere. Am înțeles atunci că grămada de oameni nu au venit pentru mama lui, ci pentru el. Mi-am întins mâna să-i îndepărtez părul de pe față când am observat că ne aflam deja în Chișinău. Mulțimea de oameni îl priveau atent, cu durere în suflet. Atunci eu îi șoptesc “Tu i-ai salvat pe toți, de mizerie, de chin. Prin a tale versuri toate, despre patrie și

mamă, despre pâine și război, ne-ai salvat pe toți în parte.Odihnește-te acum.”Plângea și cerul și copiii, dar curcubeul după ploaie nu s-a ilustrat pe cer. Și la sfârșit de vis, te-au îngropat adânc, în pământul Moldovei, în suflet la popor.Nu te-am știut, dar lăcrimam îndurerată, de parcă vina mea era, ca te-am lăsat pe câteva clipe, ca te-am lăsat învins de propria-ți frică. Când soarele mi-a străpuns lacrima de pe obraz și dimineața m-a deșteptat, atunci am înțeles cine a avut curaj să spună adevărul. L-am visat pe Grigore Vieru.

Velicinski Ana-Camelia, eleva cl.a IX-a